

sigt at give ham hans Sundhed tilbage, saa vilde mange der paa Egnen glæde sig derover og ikke glemme at takke den himmelske Fader derfor.

»Hans Miskundhed er det jo dog, der udretter det altsammen,« sluttede han.

Asmus Hagen forstod godt, at der blev tilkastet ham en Handske; men han fandt det ikke Umagen værd at tage den op. Som den fede Præst sad der med Hænderne foldede over Brystet og med Fødderne i de klodsede Ankelsko væltet om paa Siden, saadan at Saalerne stødte mod hinanden, gjorde han udelukkende et komisk Indtryk paa ham, — det var jo den genopstandne Anders Tikøb!

»Det glæder mig, hvad De der siger, Pastor Vestrup. Fornylig læste jeg nemlig, at en af Deres Kaldsbrødre havde kaldt Lægerne for Djævelens Haandlangere. Der er altsaa i det Spørgsmaal en Divergens indenfor Kirken.«

Mads Vestrup løftede sit tunge Hoved.

»Hvad tænker De selv derom, Professor Hagen? De er jo en af Ungdommens Lærere. Mener De, at Lægen i sin Gerning kan undvære Herrens Velsigelse?«

»Spørgsmaalet er lovlig ligetil, Pastor Vestrup. Men vil De gerne vide det, saa plejer jeg at sige til mine Studenter, at der ikke er Videnskaben noget Tilfælde bekendt, hvor Virkningen af et Lægemiddel